

oppe og siger, »det kan vi ikke have«. Der skal arbejdes for kontanthjælpen, og det skal der for under halvdelen af den løn, man ellers får under overenskomsten. Derfor sender Egtved Kommune manden i aktivering i det kommunale beskæftigelsesprojekt, hvor han bliver sat til at pakke stempelkander for Bodum! Præcis det samme arbejde, men til under halvdelen af lønnen.

Det er så socialdemokratisk politik, og det er ellers et godt, gammeldags arbejderparti, vi har med at gøre her.

Den her historie synes jeg med al tydelighed illustrerer, hvordan kontanthjælpsmodtagere allerede i dag misbruges til at udføre ordinært arbejde som aktivering uden løn og uden overenskomstmæssige rettigheder. Men det bliver værre, det bliver meget værre, for i fremtiden bliver det nemlig muligt for kommunerne at sende kontanthjælpsmodtagere i virksomhedspraktik i op til 26 uger, hvor de kan sættes til fuldstændig almindeligt arbejde stort set uden nogen begrænsninger.

Det er såvel på offentlige som på private arbejdspladser, og det vil selvfølgelig betyde en fortrængning af ordinære arbejdspladser, præcis ligesom det gjorde i Bodumsagen. Og ikke mindst ude i kommuner er virksomhedspraktik et skræddersyet redskab til at få udført en del af serviceopgaverne i kommunen til en billig penge. Og de stramme rammer for kommunernes økonomi er selvfølgelig i sig selv et incitament til at få de billigst mulige løsninger.

Da forliget om »fire i arbejde« blev indgået, blev der ellers opbygget en sindrig argumentation fra forligspartierne om, at de faglige organisationer fik vide muligheder for at holde snor i brugen af virksomhedspraktik. Det skulle ske gennem kommunernes informationer til de lokale koordinationsudvalg.

Men når vi så ser på lovforslaget L 190 og bemærkningerne til det, så fremgår det, at informationerne til koordinationsudvalget udelukkende er statistiske. Ikke nogen som helst informationer om, hvilke konkrete virksomheder det drejer sig om, og ikke noget som helst om indholdet i de aftaler, der er indgået mellem virksomhederne og kommunerne.

Hvad skal de faglige organisationer så bruge de informationer til ud over at arkivere dem lodret? Det bliver i hvert fald mere end almindelig svært at holde snor i, hvad det er for noget arbejde, der bliver udført som virksomhedspraktik. Fagbevægelsen får ikke skyggen af en chance for

at kunne se, om det er ordinære arbejdspladser, der bliver omdannet til tvangsaktivering.

Og når vi nu er ved problemerne med, at ordinære arbejdspladser erstattes af aktivering, så kan jeg ikke lade være med at fremdrage regeringspartierne forsvar mod den stigende arbejdsløshed, som de bl.a. gav udtryk for under forespørgselsdebatten i sidste uge.

En del af stigningen kunne nemlig forklares med, at der aktuelt er færre i aktivering, end der var sidste år. Gennemsnitlig er 80.000 arbejdsløse i aktivering i Danmark. De er ikke med i arbejdsløshedsstatistikken. Man opfatter dem åbenbart i regeringen ikke som arbejdsløse, og det viser måske først og fremmest, at arbejdsløshedstallene er sminkede, og at den såkaldte mangel på arbejdskraft dækker over, at alt for mange arbejdsløse holdes hen i håbløs aktivering.

Lige så grotesk er det at forestille sig, at en øget brug af virksomhedspraktik kan føre til fald i arbejdsløshedstallet, samtidig med at der bliver færre ordinære job. Det er godt nok nogle sjove regnedrenge, der er bag det her.

I Enhedslisten følger vi med stor interesse, at såvel SiD som det socialdemokratiske europaparlamentsmedlem Helle Thorning-Schmidt har rejst problemet om virksomhedspraktik over for EU's konkurrencekommissær med henblik på at få underkendt lovforslaget som indirekte statsstøtte.

Jeg synes så, denne her sag må være rigtig, rigtig interessant ikke mindst for de socialdemokrater, som jo er med i forliget omkring »fire i arbejde«.

Samtidig med de udvidede muligheder for at erstatte ordinære arbejdspladser med aktivering indeholder forslagene også i denne omgang økonomiske forringelser for nogle af de allerfattigste i Danmark. Denne gang er det de unge, det er dem med særlig høje bolig- eller forsørgelsesudgifter, og det er dem, der står på arbejdsmarkedets yderste grænse, det går ud over.

Kl. 14.25

Med loftet over de samlede ydelser risikerer kontanthjælpsægtepar at miste 2.500 kr. om måneden og enlige næsten 1.300 kr. For de mennesker forsvinder ideen om at få hjælp efter behov. Det bliver simpelt hen endnu sværere at få pengene til at slå til, end det er i forvejen. Og for de unge under 25 år bliver skruen strammet en tand til. Hvis de af en eller anden grund dropper ud af aktiveringen – og husk lige, at det ikke er politikerbørn eller andre med styr på livet, vi ta-